

Сварилъ змѣя и наготвилъ говедината, и кани Дѣда-Трака да обѣдватъ; а Дѣдо-Тракъ са намусилъ сърдито и казва: „не щѣ ти ѣтѣето!“ Тогази змѣя самъ си излапалъ сичкото ѣтѣе, и наченѣлъ да пита Дѣда-Трака: „кажи ми, побратимчо, защо са сърдишъ?“ — „За туй“, отговаря Дѣдо-Тракъ: „азъ пригодѣвамъ ужъ се за добро и за наша леснина, а тебѣ ти са види сичко щото правѣ азъ се не добро и не по волята ти.“ — „Кога е тѣй, не ми са сърди, казва му змѣя: „хайде да са простимъ.“ — „Ако искашъ да са простимъ“, прѣдлага му Дѣдо-Тракъ: „пó-добрѣ заповѣдайте да отидемъ у дома нагости.“ — „Готовъ съмъ, побратиме“, отговаря змѣя, „хайде!“

III.

За пѣтуванъето имъ, змѣя повелѣлъ да приготвѣтъ и да докарать отъ тѣхъ една хубава калѣска. Но до като дойде калѣската, тѣ двамата излѣзли да са порасходѣтъ татѣкъ наблизо изъ гората, дѣто намѣрили една висока череша, че отишли подъ нея да зобѣтъ черешы. Змѣя замахнѣлъ съ опашката си, та привелъ единъ голѣмъ клонъ и наченѣлъ да зоби. И Дѣдо-Тракъ са олавя у клонъ-а и той зоби. Но змѣя като позобалъ, испуенѣлъ клонъ-а, и клонъ-а — фи-и-ивъ! на горѣ, та прѣхвърлилъ Дѣда-Трака. Дѣдо-Тракъ — бу-у-уфъ! въ гѣсталака връхъ единъ заецъ що спѣлъ тамъ и -- го докошва. — „Хее-еѣ! побратимчо“ извикалъ змѣя: „какво направи ты?“ И Дѣдо-Тракъ: — „видѣхъ“, казва, „този заецъ заспалъ, помыслихъ си — отъ самъ да отидѣ, ще ма осѣти, оттатѣкъ да забинколъ, сѣщо тѣй: за туй азъ прѣзъ черешата прѣскочихъ та го уло-